

איפה אני כותב | ניר ברעם

התמונה היחידה שעל שולחני היא תמונת ילדה בשמלה לבנה וכובע לבן, יושבת על סוס עץ ומביטה במצלמה בחיוך שרומז שכל העולם פרוש לרגליה. לפני מותה, זו התמונה שהורישה אמי לילדיה. חדר העבודה הזה עדיין נושא את עקבות ספרי האחרון "אנשים טובים". הרוב המכריע של הספרים על המדף קשור לתחקיר של הרומן, ספרי פרוזה והיסטוריה שעוסקים במלחמת העולם השנייה. יש גם קופסאות ובתוכן מחברות, מפות ותמונות. כשעברנו לדירה היה נדמה לי שבחדר כל כך קטן אין סיי כוי שאוכל לעבוד, אבל בחלוף הזמן למדתי שזה יתרון: כל דבר שאני זקוק לו נמצא בהישג יד, והעובדה הזו תורמת לריכוז כיוון שלא צריך לקום מהכיסא כדי לחפש משהו. לפעמים אני עובד עם מוסיקה, ותמיד ער ל"זמן של הכי תיבה". בין השיר הראשון לאחרון בדיסק חלפו 45 דקות, אך לי נדמו כחמש, וכלל לא שמעתי את השירים שהתנגנו. כשאני מפסיק לשמוע את הרעשים מסביבי, אני מבין שהצלחתי לחדור לתוך העולם של הרומן. וזה הרי המאבק שסופר מנהל בכל בוקר מחדש: איך יתגנב הפעם לתוך העולם של הרומן.

